

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Lidelsens Vej

Citation: Dalgas, Ernesto: "Lidelsens Vej", i Dalgas, Ernesto: *Lidelsens Vej*, udg. af Henrik Schovsbo , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1993, s. 101.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgaasideval-shoot-idm139862324703136/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Lidelsens Vej

Ørneungerne skriger, og grubler over Verdens Gaader. Kommer du paa Fjeldet, saa gaa op under Ørneskriget. Der vil du finde Ahriman med Haand under Kind, mens Røgen stiger op af Skorstenen i Dalen. Han vil se paa dig og sige i Lørdom: »Se, her er den evige Ørnerede, hvorfra de dristige Tanker udfarer som Tordenskyer, og hvor Sjælene skriger af Hunger. Se herfra ud over Verden og dens Herligheder. Alt dette vil jeg give i din Void. Din Forstand skal være ti Mands og din Vilje tolv Mands. Menneskene i Dalen skal skælve for din Spot som Harene for Fjeldets mørke Sky. Og een Ting vil jeg give dig. Dine Dage skal være som Nordlyset, der hænger skælvende i det døde Mørke og aldrig fanger Hvile. Som hin Spartaner skal du gaa med en Ræv under dit Klædebon, og Ræven skal bide dig i Hjertet, men ingen skal kunne se det paa dig. Gaa nu ud og had og had -«!

Salomon blev ikke meget forbavset, da Etatsraaden foreslog ham at blive hans Privatsekretær. Der havde efterhaanden udviklet sig en Fortrolighed af en sjælden Art mellem Etatsraaden og hans Lærling, noget helt andet end det aabenmuntede, pjattede Forhold, som hedder Venskab eller højtideligere Venskabet. I Forstaaelsen af Blik og Betoninger, i Tilspidsningen af den logiske og æstetiske Smag, i Tankegangens dristige Kynisme lignede de hinanden meget, om end Salomon hver Dag maatte erkende, at her havde han fundet sin Mester. Saa meget lignede de hinanden, at man næsten skulde tro, at det var Fader og Søn. Salomon var næsten ikke fri for at tro, at det var saa. Men hvad Etatsraaden troede eller ikke troede, kunde han ikke sige. Og dette Problem bragte en ejendommelig Spænding ind i Forholdet. I Begyndelsen havde Salomon villet lave Drama derpaa; men Etatsraadens Optræden indbød ikke dertil; og nu forstod han, at dette spændende og spændstige Forhold var meget interessantere end et af Henrik Ibsens Opgør. De passer nu en Gang ikke saa godt ind i det virkelige Liv. Hvad Pokker skal Parterne finde paa at bestille efter femte Akt? De maa jo kede sig ihjel, naar alting er bragt til Klarhed.

Havde Etatsraaden villet, havde det været ham en smal Sag at faa Salomon til sin Tilbeder. Den Billeddyrker, som fra Barnsben af sad Salomon i Kroppen, var endnu ikke ætset ud. Der skulde skarpere Lud til og megen Plage endnu. Men Etatsraaden vilde just ikke det. Derfra det æggende, det frastødende, det »bliv mig fra Livets« i hans Væsen, som Salomon altid senere med Taknemmelighed ihukom. Mere opdragende er i Sandhed disse tre Fods Afstand end Busen-